

LBRIS

We know
books

Ștefan Scripcariu

UN MĂR ÎN ZĂPADĂ

A doua carte a copilăriei

Editura Hoffman
2025

Cuprins

- N-am fost la nunta mamei mele / 9
Aici nu-i de tine! / 12
Să fi om de omenie! / 16
Diafilmul / 20
Te uiți după fete? / 24
Mere înghețate / 27
Planșa cu crap / 32
Fata cu fusta galbenă / 35
Școala de nebuni / 39
Cartea lui Cantemir / 43
Dracul din ulcică / 47
Apa îndrăcită / 52
Poezia din buzunar / 57
Poza cu măr / 60
Și eroii mănâncă cireșe / 63
Fata de la oraș / 68
Două fapte de rușine / 72
Un film și-un sân cu mere / 76
Puță tractoristul / 79
O carte și câteva nuiiele / 82
Cartea cu îngeri / 86
Nu-mi plac profesorii / 90

- Sfânta Duminică / 93
 Doi militari și-un imeseu / 97
 Proștii trebuie bătuți bine / 101
 O vedere și două cărți / 105
 Sânge pe zăpadă / 108
 Dulceața de portocale / 111
 Microbii / 116
 Trânta de la conac / 120
 În drumeție / 128
 Cartea de botanică / 136
 Profesorul de botanică / 140
 Ți-am adus mere! / 148
 Bucata de șorice / 152
 Taci odată! / 155
 Revistele mele / 157
 În teniși, iarna / 160
 Abecedarul, o carte frumoasă / 167
 Cum am scris prima carte / 169
 Înspre gară și-napoi / 174
 Două cărți pentru copii / 178
 Un moșneag bun și o babă rea / 180
 Ciocănitorea / 185
 Na, c-a pățit-o! / 188
 Odaia cu șoareci / 190
 Și ciorile se joacă / 194
 M-ai înjurat, mă? / 196
 Trompeta fără muștiuc / 201
 Cărțile de pe policioară / 205
 Concursul de sănii / 207
 Robinson Crusoe și un câine prost / 211
 Spicul de grâu / 215

-
- Cartea de citire / 217
Ciurda de mistreți / 220
Te-ai scăpat pe tine, mă? / 223
Două genți grele / 227
La frizerie / 232
Sirena / 235
O mare bucurie / 239

N-am fost la nunta mamei mele

Ce frumos a nins astăzi! Cu fulgi mari și pufoși, cât ouăle de găină!

Și eu, pe ninsoarea asta frumoasă, m-am dus cu mama până la bunica din comună.

La vale ne-am dus cu săniuța, că s-a urcat și mama mea pe sanie cu mine, și am ajuns repede.

La bunica era cald în casă, ardea focul în sobă și cele două mâțe se întindeau de căldură. Bunica făcea turte și scrijele pe plită. Și era bucuroasă că am trecut pe la ea. Că a nins mult și s-au înfundat drumurile. Și lumea stă în casă, că nu-i vreme de umblat teleleu!

Turtele au fost bune, și-am băut și ceai cald.

Ce bine e să fie liniște și cald în casă! Așa era la bunica mea, și eu m-am simțit tare bine, lângă sobă și cu mâța în brațe.

De la bunica mea am plecat cu buzunarele pline cu mere și un braț mare de căline roșii.

Pe drum, ne-am oprit la un neam de-al mamei. Aici era o femeie tânără, se lăuda cu pozele ei de la nuntă. Îmbrăcată mireasă, femeii îi stătea bine. Dar mirele, chiar dacă era la costum și cravată în poză, era tare urât. Și femeia aceea îl lăuda cu două guri, zicea că-i frumos nevoie mare! Dar dacă era bărbat-su, cum să nu-l laude?

Pe drum, dacă aveam mult de mers pe jos, eu i-am zis mamei mele:

- Ce urât era mirele ăla.
- Așa-s bărbații, urâți, a glumit mama.
- Așa o să cresc și eu, urât?
- Urât, ca toți bărbații!

Dar mama mea râdea și se uita cu drag la mine.

Și dacă am văzut că mama mea era veselă, eu i-am zis:

- Matale cum erai îmbrăcată mireasă? Erai frumoasă?
- Nu știu, că n-am nicio poză de la nuntă.

La nunta lor, dacă tata era sărac, n-au tocmit fotograf. Și mama mea n-are poze îmbrăcată mireasă. Dacă-l plătești, fotograful vine și-ți face poze câte vrei. Dacă nu, își vede de ale lui, că nimeni nu muncește pe degeaba.

Dacă ninge frumos și drumul era lung până acasă, mama mi-a povestit cum a fost la nunta ei. Și eu o ascultam cu urechile ciulite. Aș fi vrut să fiu și eu la nunta mamei, să o văd îmbrăcată mireasă. Dar de unde, că pe atunci nici nu eram născut!

La nuntă, dacă nămeții erau cât casa, au venit puțini oameni din sat.

În casă la bunica de lângă noi, trei muzicanți cântau și nuntașii beau și se veseleau. Jucau în casă, că afară ograda era plină de omăt. Și ninge, nu se mai oprea!

A venit și un soldat, un prieten de-al lui tata. El făcea armata departe de sat și era în permisie. Și a zis să treacă și să-l vadă pe tata mire. La nuntă era un unchi de-al meu, care lucrează în armată. Și dacă era beat, l-a frecat bine pe soldatul ăla. L-a tăvălit ca pe prost! Bietul soldat, ce zicea unchiul meu, aia făcea, ca la militarie. Și ăla, dacă era beat bine, l-a tăvălit prin zăpada din fața casei. Să vadă toți nuntașii cât de

șef era el în armată. La urmă, l-a pus să stea drepti în fața ușii, afară, de santinelă. Și-a bătut joc de el! Dar a aflat mama și s-a supărat foc. L-a luat pe soldat și l-a băgat în casă. L-a pus la masă, c-așa-i omenește. A făcut scandal unchiul meu, dar degeaba. La nuntă te veselești, nu faci militărie!

— Aici, a zis mama, eu dau ordine, că-s mireasă și e nunta mea!

Și așa a scăpat bietul soldat, că el venise la nuntă, să bea și să mănânce, nu să-l tăvălească unchiul meu prin zăpadă. Dar așa sunt mulți oameni, le place să facă pe grozavii!

Nunta a ținut o zi și-o noapte, ca la oamenii săraci. La oamenii cu stare, nunta ține trei zile. Dar la nunta mamei, de unde mâncare și băutură pentru trei zile? Că toate se fac cu socoteală, după cum se știe.

Mi-ar mai fi povestit mama și altele de la nunta ei, dar n-a putut. Dintr-o ogradă troienită, o javră de câine s-a repezit la noi. Și cât pe ce s-o apuce pe mama de picior. Dar l-am pocnit bine cu un bulgăre înghețat, că s-a dus schelălăind.

Și mama, dacă are teamă de câini, n-a mai avut chef să-mi mai povestească ceva.

— O să-ți povestesc altădată, mi-a zis.

Drumul era alb, ningea frumos, și noi mâncam căline roșii. Și mie îmi părea tare rău că nu avem și noi în casă o poză cu mama mea mireasă. Cum au oamenii din sat, poze înrămate, ca să-și amintească cu drag de vremea când erau și ei tineri.

Dar la oamenii săraci, de unde poze pe perete, că abia ai cu ce să ungi blidele, cum spune mama mea:

Aici nu-i de tine!

Ce-a mai nins astăzi!

Mie îmi place când ninge. Așa sunt eu, îmi place ninsoarea!

Mama trebuia să ne facă turte, dar nu aveam făină în casă. Dar tot am avut ceva, un sac cu grâu primit de la colectiv. Și ce-a zis mama mea: hai la moară, să-l măcinăm!

Pentru sacul ăsta de grâu, noi am muncit toată vara pe ogoarele colectivului. Asta a fost plata noastră, un sac cu grâu!

Am urcat sacul pe săniuță, iar peste sac, dacă tot mergeam la vale, m-am suit și eu și mama. Ne duceam ca vântul, eram buni de pozat!

Moara-i pe vale, iar pe morar îl cheamă nea Nicu. Era alb de făină din cap până-n picioare. Alb afară, alb și-n moară! Dar în moară era cald și mirosea a grâu măcinat.

Mirosea a pâine, cum a zis mama mea.

Dacă erau mai mulți moșnegi, cu sănii pline cu saci afară, îmi zice mama:

— Eu mă duc la magazin, să cumpăr ulei. Tu așteaptă să ne vină rândul, că mă întorc până atunci.

Dar n-a fost așa. Moșnegii ăia, dacă beau țuică, au început să scoată pe gură numai trăsni.

Și nea Nicu i-a certat:

— Mă, ia luați voi seama, că-i un copil aici!

Și așa era, omul bătrân nu trebuie să fii slobod la gură de față cu copiii! Dacă ai ajuns moșneag cu părul alb, atunci să fii om cu rușine.

— Ce-i cu tine, mă? m-au luat la rost moșnegii.

— Am venit la moară, le-am zis.

— Cu ce-ai venit?

— Cu săniuța și c-un sac de grâu.

— Pentru atâta lucru ne stai tu în drum?... Nicule, aruncă-i sacul în piatră, că vrem să-l vedem plecat.

Și unul din moșnegi mi-a luat sacul de pe sanie și l-a aruncat în ulucul morii.

Am strâns făina și am băgat-o în sac, iar tărăța într-o tăfâlcă. Că-i bună tărăța de grâu, faci huște din ea.

Nea Nicu, cu mustățile albe de făină, se uita la mine.

— Ți place la moară, mă?... Mai vrei să te faci morar?

— Vreau, cum să nu vreau?

Căci eu, așa i-am spus odată, că mi-ar plăcea să mă fac morar.

Nea Nicu mi-a luat sacul și l-a pus pe sanie.

— Hai, du-te acasă, că aici nu-i de tine!

Și așa au scăpat moșnegii de mine, i-am lăsat să scoată în voie numai prostii pe gură. La băutura, omul își pierde mințile și rușinea, cum știe toată lumea.

Am stat puțin și m-am uitat la caii din fața morii. Aveau canafi roșii și hamuri bune, erau frumoși. Când își scuturau capul, le sunau clopoței. Mai într-o parte, spre pârâu, la baliga de cal se adunaseră ciocârlanii. Înfoiați și moțați, erau vreo zece. Iarna, ciocârlanii vin în sat, că-i frig și pustiu pe câmp. Ce să mănânce pe câmp, săracii, că n-au ce? Se trag și ei pe lângă case, că tot în sat e mai bine.

Aș mai fi stat să mă uit, dar n-am vrut să se ia moșne-
gii de mine.

În „cruci”, dacă la moară n-am stat mult, am dat de
mama, venea cu sticla de ulei în mână.

— Ce-i cu tine?

— Am terminat.

— Ai măcinat grâul?

— Da... L-am măcinat repede, că m-au băgat moșne-
gii în față!

La deal e mai greu cu sania, m-a ajutat și mama.

În drum, am dat peste o mătușă și două fetițe. Fetițe-
le, jucăușe, aruncau cu bulgări de zăpadă în babă. Baba, cu
gura știrbă, s-ar fi jucat și ea. Da' de unde, era înfocolită bine,
se mișca ca un urs!

Fetițele veneau de la grădiniță. Una avea o păpușă de
cârpă în mână, iar cealaltă, o carte cu poze.

După ce-am trecut de fetițele jucăușe, eu i-am zis ma-
mei:

— Mamă, eu n-am nicio amintire de la grădiniță.

— Cum să ai amintiri, dacă n-ai fost la grădiniță?

— N-am fost la grădiniță?

— Nu. O singură zi ai fost, atât.

— Numai o zi, de ce?

— Te-am dus, dar erai prea mic și n-ai vrut să stai.
Atât de mult ai plâns după mine, că s-a luat de cap educa-
toarea. Mi-a zis: nu-l mai adu, că ți-l las fără urechi!... Și nu
te-am mai dus.

Așa deci! De aceea nu aveam eu amintiri de la grădi-
niță... Bine că mi-au rămas întregi urechile, ca să aibă de ce
să tragă profesorii de la școală!

Acasă, mi-a făcut mama turte și le-am mâncat cu marmeladă. Și-am băut ceai cald, ca boierii, cum zice mama mea.

Că așa zice mama mea, că beau ceaiul ca boierii, dintr-o cană cu desene, pe care mi-a dat-o nănașa mea de la oraș.

Eu am scris în caietul meu despre ce mi s-a întâmplat astăzi, așa cum scriu oameni cu carte în jurnalul lor. Eu am citit un jurnal de scriitor, l-am găsit într-o revistă, și mi-a plăcut cum scria omul acela. Și-am mai citit un jurnal, dintr-o carte veche, era jurnalul unui scriitor rus. Și-am scris și eu, ca scriitorii ăia, dacă tot îmi doresc să ajung scriitor.

Eu așa aș vrea: dacă m-o duce capul, să mă fac scriitor. Dar dacă vrei să ajungi scriitor, atunci trebuie să scrii toată ziua, altfel cum?

Să fii om de omenie!

De pe vremea cireșelor coapte, mi-a povestit mama mea o întâmplare.

Eu eram mititel, aveam un an și trei luni, și mama mă avea numai pe mine. Tata își luase lumea în cap și pierdea vremea pe un șantier, departe de sat, iar de noi uitase cu totul. Acolo, dacă a dat de o femeie fără bărbat, trăia cu ea și de noi nici că-i păsa.

Și dacă a văzut mama așa, s-a dus în lume, să-l caute. Căci tata, cum face el de obicei, făcuse și acum o prostie. El, dacă n-a vrut să mai audă de mama mea și a alungat-o de acasă, s-a dus la o nuntă în sat. Era beat, și acum făcea pe holteiul. A luat o fată la joc, care era din alt sat și nu-l știa. A jucat cu ea și a pupat-o în văzul lumii. Dar o babă, când a văzut asta, a tras-o deoparte pe fata aceea și i-a zis:

— Măi fată, da' ce faci tu aici?

— Ce fac, mătușă? Joc, că de aceea am venit la nuntă, să joc și să mă veselesc.

— Joacă, i-a zis baba, dar vezi cu cine joci. Nu juca cu bărbați însurați și cu copii acasă.

Și când a auzit fata ce-i spune baba, s-a speriat. Că așa-i obiceiul la noi în sat, fetele nemăritate nu intră la joc cu bărbații însurați, că râde lumea.

Și n-a mai vrut să joace cu tata. Iar tata, când a auzit așa, a bătut-o bine, c-a stâlcit-o cu totul. Și acum, după ceva vreme, îl căutau pe tata cei de la Sfatul Popular, să-l cercezeze. Căci fata aceea, sărmana, a zăcut mult timp pe un pat de spital.

Și de aceea s-a dus mama în lume, ca să-l caute și să vorbească cu tata despre prostia lui. Au trimis-o cei de la Sfatul Popular, că nu-i de joacă cu legea, după cum se știe.

Dacă era pe vremea cireșelor coapte, mama mea a luat cu ea o ulcică de lut plină cu cireșe. Să aibă mâncare pe drum, că era săracă și amărâtă. Pe mine m-a luat în brațe, dacă eram mic și abia învățasem să merg în picioare.

În drum spre gară, mamei mele i s-au rupt sandalele. Ce să facă acum, că alte sandale nu mai avea? S-a descălțat, a pus sandalele în sacoșă, lângă ulcica cu cireșe, și a plecat desculță la drum.

În tren, în compartimentul nostru erau și două babe. Și auzind de la mama povestea ei, s-au întristat babele. Ba chiar au lăcrimat, că așa sunt babele, ele plâng din orice. Una dintre babe s-a descălțat și i-a dat mamei mele sandalele din picioare.

— Ia-le, fată, că nu poți să umbli prin lume desculță! Vai de sufletul tău!

Mama mea avea mult de mers, căci trebuia să întrebe și să afle unde e tata.

— Și matale, ce faci fără sandale? a întrebat-o mama.

— Lasă-mă pe mine, că moșneagul meu a fost cizmar și-mi face el alte sandale. La papuci și sandale e priceput moșul meu. Iar de la gară și până acasă n-am mult de mers pe jos. Știu eu drumul, și încălțată și descălțată!

Și a luat baba sandalele rupte ale mamei, ca să le repare moșneagul ei, când o ajunge acasă.